

BỆNH “TRỜI CHO”

Đầu năm 1994, Giả tiên sinh, chồng Lý nữ sĩ bị bệnh ghê. Toàn thân anh nổi đầy ghê, vừa chảy mủ vừa nhức nhối khó chịu, đã chạy chữa khắp nơi đông tây y nhưng đều không thấy kết quả.

Lý nữ sĩ gọi điện cho tôi, ngỡ ý chị muốn đưa chồng đến gặp Hòa thượng Diệu Pháp, nhưng lại ngại chồng mình toàn thân nổi ghê lở, không tiện gặp ai. Trong lòng hiện đang rất mâu thuẫn, do dự khó quyết.

Ai dè ba ngày sau, Lý nữ sĩ gọi điện đến, cao hứng báo tin cho tôi, bệnh lở loét của chồng chỉ trong một đêm miện ghê đã khô, thôi không chảy mủ nữa. Đây là kỳ tích kể từ hồi anh bị bệnh đến nay, chưa từng có được, nên chị rất phấn khởi, quyết định đưa chồng mình tới bái kiến Sư phụ. Tối hôm đó Lý nữ sĩ cùng chồng đến. Tôi vừa gặp, thấy chồng cô cao một mét tám, thân hình cân đối, dung mạo anh tuấn, hào hoa, trông có vẻ là một nhân tài.

Hai vợ chồng vừa bước vào cửa đã hướng Hòa thượng Diệu Pháp hành lễ, khẩn cầu Ngài từ bi cứu giúp. Vừa ngồi xuống Lý nữ sĩ đã hỏi Sư phụ:

- Anh ấy trong một đêm ghê hết chảy nước, hiện giờ trên thân không còn lở loét, bệnh đỡ rất nhiều, việc này là thế nào? Xin Hòa thượng chỉ giáo.

Hòa thượng hỏi:

- Con có từng đến chùa cầu Quan Thế Âm Bồ-tát phải không?

Lý nữ sĩ đáp:

- Nửa năm trước bệnh của anh ấy vô phương điều trị, con luôn đến chùa lạy Quan Thế Âm Bồ-tát cứu giúp, cầu cho bệnh anh sớm lành.

Sư phụ nói:

- Các con có thể tới đây, chính là nhờ con kiên trì bái Quan Âm Bồ-tát, nay được cảm ứng. Nói rõ là thiện căn các con sâu dày, cùng Phật có duyên. Thế nhưng chồng con bị bệnh là báo ứng riêng của bản thân, do y có phạm lỗi, làm sai, việc này chỉ có y tự mình nhận ra lỗi, chịu sám hối và thệ hứa vĩnh viễn không tái phạm, thì bệnh mới khỏi hẳn. Chư Phật Bồ tát luôn hy vọng người phạm lỗi biết cải tà quy chính.

Sau đó Sư phụ quay sang hỏi chồng Lý nữ sĩ:

- Anh thấy ta nói có đúng không?

Giả tiên sinh đáp lia lịa:

- Dạ đúng! Dạ đúng! Sư phụ nói không sai.

Hòa thượng tiếp lời:

- Mỗi cá nhân vì không biết Phật pháp, nên luôn phạm lỗi, thậm chí còn làm việc ác. Anh nếu như đối với những điều ác từng làm trong quá khứ, chân thành phát lộ sám hối, thì có lẽ bệnh sẽ lành.

Giả tiên sinh nói:

- Con là một người nghĩa khí, việc hại người chưa bao giờ làm qua, ngay cả chuyện đánh mắng, gây gổ cũng chưa từng phạm.

Sư phụ đành phương tiện nói nhỏ, mời Lý nữ sĩ ra ngoài, sau đó Ngài mới hỏi lần nữa:

- Xin Giả tiên sinh hãy tự kiểm xem mình có làm gì xấu không?

Nhưng Giả tiên sinh vẫn nói “chưa từng làm qua điều gì xấu”, vẫn tỉnh khô như không hề có việc gì, còn bảo Sư phụ nếu biết thì nói ra giùm.

Hòa thượng thở dài bảo:

- Người bị bệnh nặng tới nước này mà vẫn còn chấp mê bất ngộ! Hãy xem vợ người vì người mà chỉ thành lệ bái cầu Phật gia hộ cho kia! Giờ ta hỏi người một việc - Giọng Sư phụ trở nên nghiêm khắc:

- Lúc người hai mươi tuổi, có kết bạn với cô nương thấp hơn người một chút, mặt trái xoan, da trắng, tóc thắt hai bím chằng?

Thấy ông Giả có vẻ bất ngờ, Sư phụ bồi thêm:

- Cô ta thường mặc cái áo hoa trắng mà người tặng cho cô ta, có việc này không?

Vừa rồi bình tĩnh tự hào bao nhiêu thì bây giờ Giả tiên sinh mặt mày tái nhợt, hai mắt kính hãi nhìn sững Hòa thượng, y lắp bắp:

- Cô ấy...là bạn học, theo con từ thành thị đến nông thôn, cùng đăng ký ở chung một hộ. Vì sao Ngài biết cô ấy?

- Vậy người nói xem, quan hệ giữa đôi bên là thế nào?

- Dạ, chỉ chút tình cảm thoáng qua thời tuổi trẻ thôi...

- Thế ư? Không đơn giản như vậy, bởi vì người đã dùng thủ đoạn lừa gạt, cưỡng đoạt cô ta, cuối cùng thì vứt bỏ cô ấy, đúng không? – Sư phụ nghiêm khắc hỏi.

Giả tiên sinh bị chấn động đến run người, ông vội quỳ xuống dưới chân Sư phụ, căng thẳng nói nhỏ:

- Xin Sư phụ vạn lần đừng để cho vợ con biết, con thực sự có yêu cô nương kia, sau đó...

- Sau đó còn mấy cô nữa, cũng bị người dụ dỗ chiếm đoạt...Thậm chí kết hôn rồi, trước khi vương bệnh, người vẫn còn thông gian với vợ con người khác, đúng không? – Hòa thượng nghiêm nghị nói, vẻ gay gắt.

Lúc này, toàn bộ ác hạnh tà dâm của Giả tiên sinh trong nhiều năm nay đều bị vạch trần không sót tí gì. Mới vừa rồi anh còn cao giọng, dương dương tự đắc xưng mình là bậc quân tử, bây giờ thì thần sắc giống như phạm nhân, toàn thân run lẩy bẩy, anh phủ phục dưới chân Sư phụ không ngừng đập đầu van xin tha thứ.

- Sư phụ... con có tội! Con sẽ không dám thế nữa...

Tôi chứng kiến cảnh này, trong lòng cả kinh chấn động, thật là “lưới trời lồng lộng, nhưng một khó thoát một cọng lông”. Cho dù tội gian dâm của anh không bị quốc pháp trừng trị, nhưng anh hiện giờ tim kinh thối run giống như đang bị tuyên án tử, cả người hình như không còn hồn vía.

Sư phụ oai vệ giống hệt vị phán quan, đồng dặc ra lệnh:

- Trước tiên hãy đứng dậy và ngồi xuống đi, người không những là hoang dâm vợ, con gái người, mà còn dối lừa phụ mẫu, phản bội vợ nhà, bắt trung bắt hiếu, là kẻ đạo tặc thật sự...Tất cả lỗi dâm vọng... không ác nào mà người không làm, lại chẳng biết cải tà quy chánh, không bao lâu toàn thân người sẽ lở loét thê thảm và chết. Chết rồi ắt đọa địa ngục không nghi!

Giả tiên sinh một lần nữa lại quỳ xuống, thiết tha hướng Sư phụ đập đầu, hành lễ, hứa từ rày về sau sẽ không dám làm việc xấu nữa. Ông khóc to cầu xin Ngài nhận ông làm đệ tử, phát thệ từ nay xin thay đổi, sửa lỗi, gột rửa tâm, nguyện làm một Phật tử chân chánh. Sư phụ khẽ gật đầu, biểu thị sự chấp nhận. Sau đó Ngài kêu người đi mời Lý nữ sĩ tới. Sư phụ hướng vợ chồng họ giảng ngũ giới, thập thiện, dạy cách sám hối tiêu nghiệp.

Họ cung kính lắng nghe, mãi đến khi mặt trời ngã về Tây, mới từ tạ ra về, ôm theo pháp hỷ sung mãn.

Từ lúc gặp Hòa thượng Diệu Pháp rồi, hai vợ chồng hàng ngày đều chí thành tụng kinh, không lâu thì Giả tiên sinh khỏi bệnh.

Lễ Phật, tụng kinh đã thành là công khóa hằng ngày của họ, hai vợ chồng đồng tâm đồng đức, thành một gia đình Phật hóa mỹ mãn.

(Trích Báo Ứng Hiện Đời – Hạnh Doan biên dịch)

